

Hogy is kezdődhetett?

Eredeti, gyűjtögető, döntőrészt növényevő életmódját fejlődése során az ember egyre inkább ragadozó életmódra cserélte fel: csoportosan vadászott nagytestű állatokra. Létezett azonban a környezetében egy másik falkában élő, nagyvadakra vadászó ragadozó is: a farkas.

A farkasok falkájában szigorú rangsor uralkodik: a domináns falkavezér az alfa-egyed, utána jönnek a többiek sorban a görög ABC betűi szerint, és akárhányan vannak is, a ragsor legvégén álló példányt hagyományosan ómegának szokták nevezni. Ómegának lenni nem jó: állandóan behúzott farokkal jár, és mindenki belecsíphet, kitöltheti rajta a mérgét. Hogy miért marad mégis a falkában? Mert falkában élni ómegaként is biztonságosabb, mint magányosan. Ezekbe az állatokba nem sok dominancia, nem sok magabiztosság szorult: egyedül talán fenn sem tudnák tartani magukat. AZ emberek világában azt mondanák rájuk: balek.

Ám a baleknak is megvan a maga józan esze, és valamikor 35 ezer évvel ezelőtt néhány ilyen ómega-farkasnak elege lett az állandó megalázkodásból. Kifigyelték, hogy él a közelben egy másik élőlény, aki szintén csoportokat alkot, és szintén nagyvadra vadászik, ráadásul elég sok hulladékot hagy maga után, és ezt a hulladékot könnyen megszerezhetik. Otthagyták hát a falkát, és elkezdtek az emberek táborhelyei körül settenkedni. Az ember talán eleinte elzavarta őket, de aztán rájött, hogy veszélyt nem jelentenek, sőt, eredetileg egymásnak szóló vészjelző hangjuk (az ugatás) őt is idejében figyelmezteti, ha ellenség közeledik.

Ráadásul a farkasok eltakarították az oszladozó ételmaradékot a táborhelyek körül (szemetelés dolgában az ember már akkor sem tagadta meg majomtermészetét...), és ezzel fontos közegészségügyi feladatot is betöltöttek. Ez persze az akkori emberben így nem tudatosodhatott, de egészségesebb lett és több esélyt kapott az életben maradásra, így evolúciós előnyhöz jutott az az embercsoport, amelyik megtűrte maga körül a potyaleső farkasokat. Így kezdődhetett az ember kapcsolata a farkassal, amely innentől elkezdett lassan kutyává alakulni. Akkor még persze nem tudhatta senki, hogy ezek az önbizalomhiánnyal küzdő, számkivetett farkasok valójában nem balekok – hanem örök gyerekek.

Érdekes

A *Farkasokkal Táncoló* című amerikai filmben a főszereplő, Dunbar hadnagy feljegyzi a naplójába, hogy a hozzá szegődött, bizalmasan viselkedő farkas két mellső lábán mintha fehér zokni lenne, ezért nevezi el Kapcásnak. A film alapjául szolgáló regény szerzője, Michael Blake - talán ösztönösen - ráértett arra a jelenségre, amit Dimitrij Beljajev tudományosan kutatott évtizedeken át.

*Farkaskölykök játékos viaskodása.
Már ilyenkor eldől, kiből lesz alfa, kiből ómega*

